

Za Poemou do Mostu

Cesta do Mostu za letošní Poemou trvala bezmála pět hodin, ale utekla jako voda a určitě stála za to. Malé drama při přestupu v Praze, pak už jen krásná sopečná krajina Českého středohoří, v dálce posvátná hora Říp...Zpožděný vlak přivezl do Mostu téměř celé osazenstvo Poemy. Žlutí průvodci na nádraží z řad studentů měli naráz plné ruce práce. Začal jubilejní, padesátý ročník celostátní přehlídky recitace, čtení a improvizovaného vyprávění Pedagogická poema Most.

Po rychlém ubytování a obědě nás čekalo přivítání v obrovském labyrintu spletitých chodeb mostecké školy. Všichni se rozešli do svých seminářů.

Já (Bohunka) jsem pracovala v semináři přednesu a byla jsem naprosto unešená. Dva skvělí lektoři a výborný kolektiv přednášejících je zkrátka recept na smysluplně strávený čas. Lektoři František Oplatek a Gabriela Sittová ve mně od počátku vyvolaly ohromný respekt i strach. Tyto obavy byly, jak se později ukázalo, naprosto zbytečné. Už od našeho prvního společného setkání se nám snažili předat co nejvíce vědomostí a zkušeností. Přesto nám nezasahovali do našeho naučeného textu. „Pohrávali“ jsme si, mimo jiné, s texty knihy Modlitby z archy. Prostřednictvím soch z našich těl jsme vyjadřovali hlavní myšlenky modliteb a ztvárňovali i samotné zvíře z modlitby.

Já (Barča) jsem jela reprezentovat naši školu v improvizaci. Jakmile začal seminář, věděla jsem, že tohle je opravdu můj šálek čaje. Lektoři (Míša Puchálková a Tomáš Doležal) a vlastně všichni účastníci byli na stejné vlně. Víte, bylo to jako sen, (možná teď budu trochu přehánět, ale tak to cítím...), protože jsem si nikdy nemyslela, že se mohou na jednom místě sejít tak fajn lidi. Po jednom dnu jsem si připadala, jako kdybychom se všichni znali už spoustu let. Nikdo tam nehleděl na to, jestli máš perfektní make up nebo značkové oblečení. O atmosféře na samotné přehlídce ani nemluvím, žádné nevraživé obličeje nebo nepříjemné narážky. Všichni jsme si drželi palce a fandili si navzájem.

Během dvou počátečních dní byl pro nás připraven hojný kulturní program. Hned první večer jsme šly na divadelní představení Starci na chmelu. Toto divadelní představení mi jistě zůstane v paměti. Celá inscenace mě naprosto uchvátila, ať jde o herce, scénu, či živou hudbu na jevišti. Následující den nás čekala prohlídka přesunutého mosteckého kostela. Gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie získal proslulost především v roce 1975, kdy byl přesunut po kolejích o 841 metrů, aby byl zachráněn z města, které bylo srovnáno se zemí kvůli těžbě uhlí. V Guinessově knize rekordů je zapsán jako přeprava nejtěžšího předmětu po

kolejích. Příprava probíhala několik let a přesun trval 27 dní za stálé rychlosti asi 8 cm/h. Vnitřní i vnější část kostela je naprosto úchvatná.

Měly jsme možnost jít i na literární ochutnávku. Na malém jevišti se nám představili samotní lektoři s pásmem skvostné poezie a improvizovaným kytarovým blues. Určitě neplatí to, že kdo neumí, učí. Připadali jsme si vedle jejich výkonu jako prvňáčci. Každopádně se nám tento večer stal ohromnou inspirací.

A pak nadešel pátek. Od rána jsme byli v divadle Rozmanitostí. Nejdříve probíhala recitace, četba a improvizace pro děti mladšího školního věku mosteckých základních škol. V další části následovaly texty pro seniory. Pro nás bylo velikou pomocí, že jsme si posluchače nemuseli jen představovat, ale že tam opravdu byli. Přehlídka probíhala celý den. Zajímaly nás všechny výkony, takže jsme mnozí zapomněli na oběd a „nakrmili se“ kvalitní literaturou. Ale stálo to za to. Všichni vystupující byli naprosto famózní, každý jiný a úžasný.

Pro poslední večer Poemy měl každý seminář připravenou malou ochutnávku své práce. Most se s námi rozloučil koncertem skvělého saxofonového kvarteta.

Jsme moc rády, že jsme tuhle možnost dostaly. Využily jsme ji na 100%. Myslíme, že nám to ještě dlouho zůstane v srdci a budeme na Poemu dlouho a s láskou vzpomínat. Možná si říkáte, co nám Poema dala. Získaly jsme nové zkušenosti, spoustu skvělých přátel, také nás to posunulo o kus dál. Už se tolik nebojíme chyb, protože bez chyb by nikdo nebyl tam, kde je. Chybami se totiž člověk nejvíc naučí!

Barča a Bohunka ze třídy 2. BP